

Lý Thục Hân

Vạch Phấn

Suốt một học kỳ, lớp 12F luôn đứng cuối bảng thi đua thành tích của toàn trường. Điều đó khiến cô Phiến- giáo viên bộ môn Văn kiêm chủ nhiệm- vừa tức giận vừa lo lắng, quyết định chỉnh đốn nội bộ được cô gấp rút tiến hành. Vì thế, buổi học hôm nay có ý nghĩa đặc biệt, giờ sinh hoạt được biến thành hội nghị của lớp. Tất nhiên, đi đôi với việc chỉnh đốn luôn kèm theo những biện pháp mạnh nhắm vào đối tượng cá biệt. Kha là một trong số đó. Kha vốn thường xuyên có tên trong sổ đầu bài với những tội danh như: đi học trễ, không thuộc bài, gây mất trật tự trong lớp,...cho nên, đầu cán bộ lớp không báo cáo, cô chủ nhiệm vẫn có thể nhận diện..Cô quyết định chuyển Kha từ bàn cuối đến vị trí đầu bàn giữa lớp. Đối với Kha, đây thật sự là một tai nạn.

Những vấn đề khác cũng lần lượt được quyết định trong hội nghị.

Kha lồm lũi bước tới chỗ ngồi mới. Tay cầm quyển vở, Kha vừa hát nhẹ cô bạn bên cạnh xích vô trong vừa lồm bồm:

-May mà chưa phải bàn đầu.

Có lẽ điệu bộ của Kha hơi ngổ ngáo nên mặc dù chỗ trống đã đủ rộng, Nhiên vẫn khẽ lùi vào trong một chút. Kha ngồi xuống vắn vẹo, vươn vai. Sau khi

cảm thấy thoải mái,Kha quay qua nhìn Nhiên.Mắt Kha đang chăm chăm thì bị Nhiên phát hiện nhìn lại.

-Nhìn gì vậy?-Kha nhướn mày hỏi.

Nhiên im lặng quay đi.Đối với Kha,Nhiên vừa lạ vừa quen:quen vì học cùng lớp và thỉnh thoảng Nhiên hay phát biểu nên nhớ tên,lạ vì Kha chưa tiếp xúc trực tiếp bao giờ.

Thầy Luận-giáo viên bộ môn Sinh vật -bước vào lớp.Buổi học bắt đầu.

-Lùi vô chút nữa.-Kha nhích lại gần Nhiên.

-Thưa thầy,-Nhiên đột nhiên đứng lên-bạn này không cho em ngồi ở đây ạ!

-Chuyện gì thế!Bạn nào?

-Em không biết tên ạ!

-Thưa thầy,-Kha vội đứng lên-em chỉ muốn bạn ấy lùi vào một chút.

Giọng thầy Luận nghiêm nghị:

-Đề nghị các em trật tự học tiếp.

Nhiên lặng lẽ ngồi im.Thỉnh thoảng,Kha lại với sang mượn sách,mượn thước...Mặc!Nhiên dăm dăm nhìn lên bảng.

Sáng hôm sau,Kha vừa bước vào vị trí đã thấy một vạch phấn rất đậm và thẳng kẻ dọc trên mặt bàn,đồng thời ,một cuốn sổ nhỏ để sẵn trong hộc bàn ghi hàng chữ nắn nót: Nữ quốc sơn hà nữ giới cư.Có sao...? Kha viết tiếp vào đó rồi đưa lại.Vì đang trong giờ học,với lại,Nhiên nhất định im lặng nên câu chuyện giữa họ nằm gọn trong cuốn sổ nhỏ,toàn những câu gãy gọn không theo quy tắc ngữ pháp nào cả:

-Chữ xấu,không đọc được.

-Hòa bình,hợp tác,cùng phát triển...

-Không hiểu.

-Chiến tranh lạnh hả?

-Cái giọng phỉnh phờ,ai mà ưa.

- Nhiều người còn muốn được phỉnh phờ...
- Như thế ở đây đừng có trách.
- Đây không gì ngoài mục đích hòa bình cho thế giới.
- Lý do to hơn mục đích.Mong sao chiến tranh để con trai các người chết hết đi.
- Đừng nói đại,lúc muốn tìm không được.
- Ba đồng một mớ...
- Như vậy đắt hay rẻ?
- Đắt!Con trai các người giá trị chỉ bằng cục đất sét.
- Nhưng con gái lại là cái xương sườn của cục đất sét ấy đấy.

Nhiên giật nhanh cuốn sổ cát vào cặp.

Ngày kế tiếp,Kha đến lớp thấy vạch phấn được kẻ đậm lại như cũ nhưng không có cuốn sổ nhỏ.Hôm sau,hôm sau nữa vẫn thế.

Thứ hai đầu tuần.

Sau giờ chào cờ,Kha nhanh chân bước vào lớp.Nhiên vào sau,thấy Kha đang ngồi sẵn ở đầu bàn,Nhiên đi vòng phía trong vào chỗ.Trên bàn,Nhiên không còn thấy vạch phấn,Kha gác cùi tay sang hấn vết vạch cũ trong khi mắt ngó lơ đèn,vẽ mặt rất vô tư lự.

Tiết học Văn mở đầu bằng việc kiểm tra bài cũ,cô Phiến gọi Kha đầu tiên.Kha cầm vở bước tới bàn giáo viên.Sau vài phút trả lời các câu hỏi của cô,Kha quay về chỗ đã thấy vạch phấn được kẻ lại y như cũ:rất đậm và thẳng.Kha tỏ thái độ...Đã mấy ngày nay không có trò gì vui nhộn.

-Cho mượn thước.-Kha khẽ hỏi.

Nhiên lấy thước đặt trên vạch phấn.Kha cầm thước và dùng thun buộc viên phấn vào đầu thước làm thành cây bút.Kha với đầu thước sang phía bên kia vạch phấn hí hoáy vẽ.Chỉ sau vài nét, trên mặt bàn hiện lên bức họa rất rõ và sinh động:một anh chàng lực sĩ đỡ tảng băng khổng lồ, trong khi miệng đang

cổ ăn hết tảng băng đó.

-Nhìn nè!

-Nhiên khẽ liếc qua.một tiếng hắt xì của Nhiên vang lên rồi lại im bật.

-Tặng luôn cây thước này làm kỉ niệm nghe!-Kha giở giọng cùn.

Nhiên lặng thinh giở cặp lấy cây thước gỗ được đánh vẹt-ni bóng loáng cất kĩ trong ngăn nhỏ ra kẻ bài.

-Tặng cây thước đó cũng được.-Kha đưa câ thước nhựa đặt lại trên vạch phần.

Giọng cô đang giảng bài say sưa.Kha vẫn trì nín:

-Đổi một câu lấy ba bò chín trâu.

-...

-Ao sâu cá mè.

-...

-Con sâu trên tóc nè!-Kha đưa tay chạm nhẹ vào tóc của Nhiên.

Như một phản xạ,Nhiên giơ cây thước gỗ đang cầm trên tay vụt thẳng ra phía sau.Một tiếng Á! vang lên chấn động cả lớp.

-Gì thế?-Cô Phiến hỏi.

-Vết bầm trên cạnh bàn tay Kha lõm sâu,chỉ một lát sau nó phồng to lên.

-Thưa cô,em bị kẹp chân ạ!-Kha vừa xoa tay vừa trả lời.

Thì ra có bốn chân ,Nhiên khẽ cười thầm.Từ lúc đó đến hết buổi học Kha im bật.Trước khi tan học,Nhiên quay lại:

-Ai bảo đưa tay qua vạch.Có sao không?

-Cảm ơn.

Hôm nay thứ Bảy.

Kha mượn Nhiên cuốn sách nhưng chị gấp lại để trên bàn.Suốt buổi học,Kha cứ thắc ta thắc thỏm.Nhiên cũng ngờ ngợ cảm thấy điều gì đó nhưng vờ như không để ý.Sau giờ sinh hoạt lớp,Kha đứng lên ra về trước.Nhiên cẩn thận

xấp xếp lại sách vở, bút thước, đồng thời đưa tay với cuốn sách lúc nãy đưa Kha mượn. Nhiên chú ý thấy dưới bìa sách cồm cộm, Nhiên vừa lật ra thì: Soạt! . Một con vật thuộc loài bò sát đầu xanh lè, thân màu nâu sẫm, đuôi rất dài, phía trên cổ có bờm hình răng cưa,... Nó động đậy, sau đó chạy quanh quẩn trên mặt bàn trước mặt Nhiên. Ngay lập tức, Nhiên dờ dẫm và không còn biết gì nữa. Mọi người xung quanh chỉ kịp thấy Nhiên ngã gục lên bàn rồi lăn xuống ghế. Những nỗ lực cấp cứu tạm thời đều vô hiệu, Nhiên nhanh chóng được đưa vào bệnh viện.

Trưa chủ nhật.

Chợt thức giấc, Nhiên chưa kịp gọi ai đã thấy Kha ngoài cửa, Nhiên nhắm mắt lại. Suốt một ngày nằm trong phòng hồi sức, Nhiên đã thấy khoẻ. Lúc sáng, nghe mọi người kể lại cả đêm qua Nhiên lúc tỉnh lúc mê. Nhiên biết hiện mọi người đang ở ngoài hành lang để mình Kha bước vào.

Kha nhẹ nhàng ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh đầu giường. Nhiên cảm nhận được từng động tác của Kha. Không khí bỗng trở nên nặng nề.

-Nhiên!-Kha hồi hộp lên tiếng-Bây giờ mình có xin lỗi thì cũng vô nghĩa phải không?

- Vô lý thì có .

-Mình có đem bài kiểm tra môn Văn đến cho bạn nè! Điểm của bạn cao lắm đó, chỉ sau mình...

- Vậy mà cũng nói .

-Lần đầu tiên được điểm cao môn Văn mình mừng lắm, đọc thuộc luôn. Cũng nhờ mình đề ý chuyện học hành hơn trước đây...

- Thế này mà còn thuộc được cơ đấy! .

-Mình đâu có ý định trêu tức bạn, tại ngày đầu tiên ngồi cạnh, bạn nhìn mình cứ như nhìn một sinh vật lạ nên mình mới bắt chuyện. Chẳng lẽ học cùng lớp mà ra vẻ không quen biết, thậm chí bạn còn không biết tên mình...

- Cây thể thao của trường, khác lớp còn biết nữa là...Nói vậy mà cũng cho là thật .

-Làm sao mình biết bạn bị yếu tim.Mà cái lần bạn vụt mình ấy,sao không có chuyện gì xảy ra...

- Ai mượn ngồi cạnh.Chẳng lẽ bị gì cũng phải thông báo.Còn mấy cây thước nặng hơn nữa đó .

-Hôm ấy nghe bạn hỏi: có sao không? tự nhiên tay hết đau.Nhưng dù đau vậy chứ đau nữa cũng đâu bằng những lần mình trượt ngã trên sân tập thể thao.Bây giờ mình rất muốn nói xin lỗi...Bạn ráng mau bình phục để đi học lại,bài vở mình viết giùm cho.

- Chữ xấu ai mà thêm nhờ.Khoẻ rồi,khỏi lo .

-Cuối cùng mình cũng xin nói thật,đó chỉ là con thằn lằn,nó ăn sâu,ăn muỗi chứ có đâu...

Ai lần đầu thấy mà chẳng thể,trông mà phát khiếp.Sao không đưa luôn Khủng long vào lớp .

-Mình có đem theo đây...

Đang nằm im,Nhiên bật dậy hét lên:

-Không được đem nó vào đây.

Bạn nói sao?Bạn tỉnh rồi hả?

-Không được đem con thằn lằn gì đó vào đây.-Nhiên lặp lại.

Kha chợt hiểu ra vội vàng phân bua:

-Mình tặng bạn cái này...

Kha nhẹ nhàng rút bức tranh màu nước trong cặp ra đưa.Nhiên liếc mắt nhìn

Kha rồi cầm bức tranh ngắm nghía:bức tranh vẽ một con khủng long khổng lồ đứng giữa cánh rừng thời tiền sử.

-Tranh ai vẽ thế?-Nhiên hỏi.

-Mình tự vẽ..-Kha dè dặt-Thế nào,có sợ không?

-Rất đẹp là đằng khác.

Các bạn biết không,câu chuyện giữa họ còn rất dài,nhưng vì mình trót lấy tên truyện là Vạch phần ,mà từ sau tai nạn của Nhiên,cái vạch phần rất đậm và thẳng ấy không còn xuất hiện trên mặt bàn nữa,nên mình sẽ dừng câu chuyện ở đây.Mình chỉ xin kể thêm một chút nữa về họ:

Cho đến bây giờ,Nhiên còn giữ rất kỹ cuốn sổ họ chuyển qua chuyển lại dạo nọ,phần sau cuốn sổ còn có thêm những câu đối đáp rất dài và đúng ngữ pháp,thậm chí còn có cả thành phần phụ của câu,xen vào đấy còn có những bài thơ ngắn cũng hay hay nhưng chưa xuất hiện trên sách báo nào cả.

Đánh máy:Lý Thục Hân

Nguồn: Lý Thục Hân

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 23 tháng 3 năm 2006